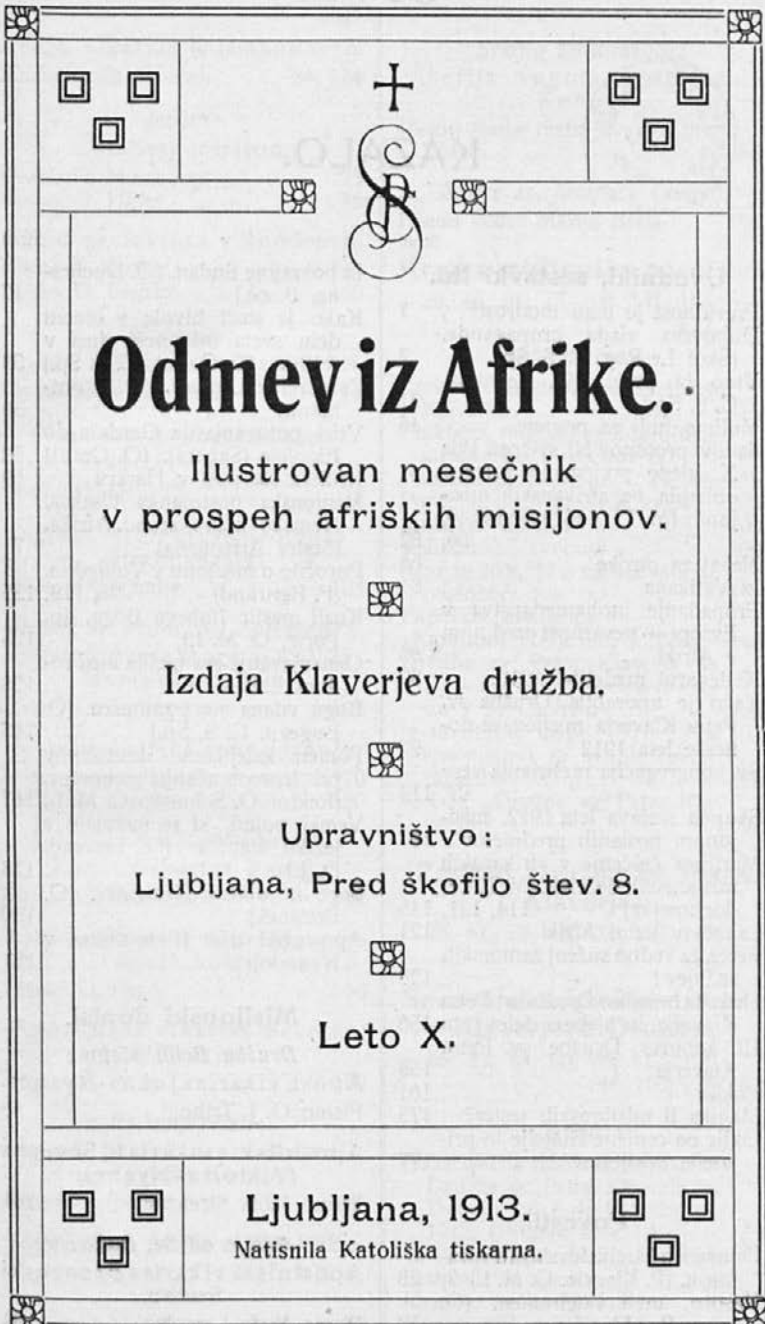

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja Klaverjeva družba.

Upravništvo :
Ljubljana, Pred škofijo šte. 8.

Leto X.

Ljubljana, 1913.
Natisnila Katoliška tiskarna.

KAZALO.

	Stran		Stran
Uvodniki, sestavki itd.			
Previdnost je mati modrosti	1	Iz pokrajine Sudan. (O. Duchesne, B. oč.)	17
Duhovska vlada propagande. (Škof Le Roy, C. S. Sp.)	2	Kako je smrt bivola v črnem delu sveta bila neki duši v rešitev. (O. Ganot, C. S. Sp.)	33
Vino iz palm. (O. Legalois, C. S. Sp.)	21	Zamorci v Ugandi. (O. Drontmann)	36
Molimo tudi za pogane	46	Vtisi potovanja iz Gardafie do Elgoleje (Sahara). (O. Orant)	52
Sadovi preosnov Nj. svetosti Pija X. glede prejemanja svetega obhajila na afrikanskih misijonih. (M. T. Ledóchowska)	49, 66, 82	Križeva slavnost v Hararu	69
Nekaj za otroke	65	Misijonska postojanka Usakos, Nemško-južno-zapad. Afrika. (Sestra Arhangela)	71
Iz Vatikana	81	Poročilo o misijonu v Vohipéno. (F. Bertrand)	98, 118, 135
Propadanje mohamedanstva v Evropi — nevarnost pred njim v Afriki	86	Kozji pastir ljubega Boga. (p. Porte, O. M. I.)	125
K denarni razdelitvi 1912.	89	Oznanjevanje evangelija med rododom Ebries	138
Kako je uporabila Družba sv. Petra Klaverja misijonske doneske leta 1912	90	Bogu vdana smrt zamorca. (O. Bugeau, C. S. Sp.)	163
Sv. kongregacija razširjanja vere	97, 113	Pomen katehistov - domačinov pri izpreobračanju zamorcev. (Rektor O. Schulte, O. M. I.)	167
Skupna sestava leta 1912. misijonom poslanih predmetov	107	Verski pojmi, ki se nahajajo v jeziku Bantov. (O. Torrend, D. J.)	178
Marijino češčenje v afrikanskih misijonskih deželah. (M. T. Ledóchowska)	114, 131, 145	Šege in običaji Bisugajev. (O. Recsinek)	180
Lakota v Južni Afriki	121	Apostolski izlet (Bela sestra v Nyundo)	181
Peter, za vedno suženj zamorskih sužnjevi !	129		
Odkrita beseda o Družbi sv. Petra Klaverja in njenem delovanju	156	Misijonski dopisi.	
III. kongres Družbe sv. Petra Klaverja	158	<i>Družba Belih očetov :</i>	
Poklic	161	Apost. vikariat Južna-Nyanca. Pismo O. J. Tribout	55
Manjka li misijonskih sester?	173	Apostolski vikariat Severna Viktorija-Nyanca. Pismo škofa Streicher	101
Oklic na cenjene čitatelje in prijatelje misijonov	177		
Povesti.			
Donesek h katehistovskemu vprašanju. (P. Klacyle, O. M. I.)	28	<i>Očetje od Sv. Duha :</i>	
Kasoro, mali katehumen. (O. Joire, B. oč.)	13	Apostolski vikariat Francoski Sudan. Pismo škofa Lemaître	184

Apost. vikariat Kilimandžaro.
Pismo škofa Munsch . . . 24, 124

Jezuiti:

Cambesi misijon.

Pismo O. Mosskopp . . . 25
Pismo O. Hiller . . . 75

Apost. prefektura v Rhodeziji.
Pismo O. Bächer . . . 102
Pismo O. Biehler . . . 188

Kapucini:

Apost. vikariat Gallas dežel.
Pismo škofa Jarousseau . . . 76

Oblati Marije Brezmadežne:

Apost. vikariat v deželi Bazuto.
Pismo O. Hentrih . . . 38

Apost. prefektura Dolenja
Zimbabazija.

Pismo O. Schulte . . . 103

Oblati sv. Frančiška Saleškega:

Apost. prefektura v Veliki
Namakva-deželi.

Pismo O. Gineiger . . . 105

Apost. vikariat reke Oranje.

Pismo škofa Simon . . . 170
Pismo O. Sallier . . . 150

Lijonska misijonska družba:

Apost. vikariat Benin.

Pismo O. Herrmann . . . 42

Apost. vikariat Obrežja slo-
novih kosti.

Pismo O. Pay . . . 56

Apostolski vikariat Severna
Nigerija.

Pismo P. Strub . . . 189

Redemptoristi:

Apost. prefektura v Matadi.
(Belgijski Kongo.)

Pismo O. Heintz . . . 126

Družba sv. Jožefa v Mill-Hillu:

Apost. vikariat v Zgornjem
Nilu.

Pismo O. Šoemaker . . . 77

Svetna duhovščina:

Škofija Angola, portugiški
Kongo.

Pismo škofa Ivana Ev. de Lima
Vidal . . . 88

Sestre sv. Jožefa v Cluny:

Pismo sestre Marija Berta . . 153

Kratka misijonska poročila:

29, 45, 61, 78, 106, 141, 154,
172, 191

Raznovrstno.

Cerkvena slavnost v čast sv. Petru
Klaverju . . . 11

Praktični migljaji za dobrotnice
afrikanških misijonov 30, 47, 62

Poročila propagande . 79, 96, 155

Poročilo o „Misijonski zvezi“ . 89

Ljubezen do duš . . . 109

Velikonočni zvonovi . . . 109

Kdo je tisti, ki z malim mnogo
pridobi? . . . 111

Papeževa avdijenca . . . 127

„Katoličan biti, je moj dobiček!“ 142

Družba sv. Petra Klaverja na

IV. švicarskem katoliškem sho-
du v St. Gallenu . . . 156

Iz uredniške mape . . . 175, 191

Spominjajmo se svojih dragih
rajkinih! . . . 175

Kaj je „Družba sv. Petra Kla-
verja“? . . . 192

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja:

45, 61, 79, 96, 110, 127, 142,
174, 191

Seznamek odpustkov za ude Klaverjeve Družbe:

16, 32, 64, 80, 96, 112, 128,
144, 160, 176, 192

Slike:

Evharistična misijonska razstava

Družbe sv. Petra Klaverja na

Dunaju, od 7. do 18. kimovca

1912. (Priloga k št. 1.)

O. Arnold, O. M. I., s katehi-
stovskimi učenci . . . 5

Kasoro, mali katehumen . . 14

Vprega volov v Katondi . . 17

	Stran		Stran
O. Mosskoppin brat Rodenbüher na potovanju	27	Sv. Peter Klaver. (Pril. k št. 9.) Postavljanje križa v francoski Gvineji	129
Zamorski otroci iz Ugande s sladkornim trstjem	34	Skupne vasi južno od forta Dauphin. (Madagaskar)	137
Krščanski nauk v misijonu svete Ane	39	„Pomožne misijonarke“ v eks- pediciji pri razpošiljanju ča- sopisov in letakov za pro- pagando	145
Tri male prvoobhajanke	49	Sestre božje Previdnosti z do- mačimi novicinjami in po- stulantkami pred, od črnih kristjanov zgrajeno, lurško jamo	149
Afrikanski misijonar na kameli Sestre iz reda božje Previdnosti z domačimi postulantkami pred Lurško jamo. (Mada- gaskar)	53 67	Pomožne misijonarke v centralni hiši Družbe sv. Petra Klaverja v Rimu pri tiskarskem stroju 161	
Ranoioiu, bivši guverner forta Dauphin z ženo in vnukom. (Madagaskar)	69	Katehist Ivan razlaga katekizem 169	
Misijonska postaja Usakos	73	Ubogi gobavci v Madibiri	171
Sirotna deklce pri izdelovanju čipk. (Madagaskar)	81	Božična igra, ki so jo uprizorili v Empandeniju zamorski otro- ci misijona pod vodstvom jezuitskega misijonarja patra Biehler	177
Zamorska vas v belgijskem Kongu	97	P. Andrej Hartmann, veteran Empandenija	188
Zemljevid Madagaskarja	99		
Pouk v branju v afrikanski šoli Marija, rešitev Afrike	113 115		
Sestre sv. Vincencija Pavlanskega s svojimi gojenci ob morskem obrežju. (Madagaskar)	119		

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1-50.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških mislijo-
nov in v oproščenje za-

morskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, nemškem, poljskem, italijanskem, francoskem, češkem, angleškem, portugalskem in madžarskem jeziku. Blagoslovljen po Piju X. Stane za celo leto **K 1.50**. Naroča se pod naslovom: Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana**, Pred škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via dell' Annunziata 1.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospe grofici M. Tereziji Ledóchowski, **Rim**, via dell' Olmata 16.

Vsebina številke meseca prosinca:

Previdnost je mati modrosti. — Duhovska vlada propagande. (Piše škof Le Roy, C. S. Sp.) — Donesek h katehistovskemu vprašanju. (Piše P. Klaeyle, O. M. I.) — Cerkevna slavnost v čast sv. Petru Klaverju. — Kasoro, mali katehumen. — Popolni odpustek. — Sliki: O. Arnold, O. M. I., s katehistovskimi učenci. — Kasoro.

Darovi

od dne 1. do 31. vinotoka 1912.

Za afriške misijone: Tesnar F. 40 v, Lavrenčič Fr. 10 K, Petelin A. 8 K 50 v, Suhadolnik J. 8 K 50 v, Krvina M. 1 K, preč. g. dekan Rogač 1 K 50 v, Žibret M. 5 K, Ogrinc M. 2 K, Krašovec M. 1 K, Koritnik A. 1 K, Kmet K. 4 K, po cerkvi presv. Srca Jezusovega 13 K in 3 K 60 v, preč. gosp. župnik Dernovšek 10 K, Štrovs I. 1 K 50 v, Ažman N. 1 K, Poderžaj A. in And. 4 K 50 v, Samic M. 6 K, Šusteršič T. za uboge cerkve 3 K, Onič F. za nakup rožnih vencev za zamorčke 5 K, Serbinek F. 2 K, preč. g. župnik J. Seigerschmied 7 K 10 v, N. N. 1 K.

Za sv. maše: Zupan M. 2 K, Zarnik 2 K, Marinko 2 K, N. N. 2 K, N. N. 2 K, N. N. 2 K, Pavelec M. 2 K 50 v.

Za stradajoče: Preč. g. župnik Dernovšek 3 K.

Za gobovce: Preč. g. župnik Dernovšek 3 K, Seljak A. 1 K.

Za okužence v Afriki: Devetak M. 50 v, Šeligo M. 3 K, Pungartnik F. 2 K, Pernat F. 1 K, Bezjak I. 2 K, Frangeš T. 1 K, Marčič M. 1 K 30 v, Planjšek T. 1 K, Beranič T. 50 v.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: Nosan Fr., botrinski dar za tri deklice na ime: **Marija, Franciška in Ivana** 72 K; Ortl Mar., botrinski dar za dečka na ime **Jakob Ortl** in deklice na ime **Marija Ortl** 100 K; Kiler J. botrinski dar za dečka na ime **Jožef** K 25.

Evharišćina misijonska razstava družbe sv. Petra Klaverja na Dunaju
od 7 do 18 kimovca 1912 (glej št. 11 stran 161).

Sv. Peter Klaver, apostol
zamorcev, prosi za nas!

ODMEV iz AFRIKE.

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: LJUBLJANA,
Pred Škofijo št. 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50.

Izhaja enkrat na mesec.

Previdnost je mati modrosti,

posebno one modrosti, ki se pripravi za oni svet, kjer se ne gre za nič manjšega, nego za večnost. To si je mislil tudi pisec naslednjih vrstic, ki jih je poslal upravništvu „Odmeva“. V vzpodbudo našim ljubim čitateljem jih objavljamo:

„Rad bi pri Vas naročil sto svetih maš. Po mojem mnenju za samega sebe. Čital sem, da je dobro, če v večnosti ni treba nanje čakati, temveč ako svete maše na naše uboge duše čakajo. Denar za sto ustanovnih maš pošljem istočasno.“

„Vse je pri kraju, bolečine in radosti so minule kakor sanje. Veš li, kaj ti prinese bodočnost?“ To nam govori vsako novo leto. Zapomnimo si te besede, bodimo modri in pošljimo mnogo dobrih del takorekoč kot pot pripravljajoče sle naprej v večnost. K tem spada, pač ne v zadnji vrsti, odkaz ustanovnih maš pomoči tako zelo potrebnim misijonarjem, kar je pisec navedenih vrstic popolnoma prav razumel.

Duhovska vlada propagande.

(Piše škof Le Roy, C. S. Sp.)

V dopisih misijonarjev se večkrat govori o „misijonih“, „apostolskih prefekturah“, „apostolskih vikariatih“ in „škofijah“. Gotovo bo zanimalo naše bralce spoznati natančen pomen teh raznih zaznamovanj.

Misijon je, v ožjem pomenu, apostolsko delo, ki je izročeno gotovi družbi misijonarjev v nezasedenem okraju — kakega vikariata ali škofije — brez lastne odgovornosti. Taki so n. pr. frančiškanski misijoni, ki obračajo svojo skrb na raztresene Indijance po škofijah Južne Amerike. Voditelji teh misijonov se imenujejo „predniki“. Pozneje, ko se misijoni bolj razvijejo, se povišajo v apostolsko prefekturo in vikariat, in nazadnje se jih prispoji v katoliško hierarhijo (duhovsko vlado).

Apostolska prefektura je pravzaprav prvo neodvisno središče katoliškega življenja. Od propagande imenovani prefekt je navaden duhovnik, pooblaščen z večjimi ali manjšimi pravicami. Kot tak postane prednik drugih misijonarjev prefektore, občuje s propagando in dobiva od nje potrebne migljaje, bodisi naravnost, če je posveten duhovnik, bodisi po posredovanju generalnega prednika, če pripada kaki verski družbi. Navadno ima pravico deliti zakrament svete birmе.

Apostolski vikarji so škofje, ki, kakor kaže njih označba, zastopajo svetega očeta in so od njega poslani izvanredno v dežele nevernikov z naročilom, da ustanovijo novo cerkev. Oni so papeževi namestniki. V prvih krščanskih stoletjih so učili „škofje narodov“ pravo vero, so postavljali nove mašnike, ustanavljali nove škofije, ki so bile pod oblastjo metropolitov in v direktni zvezi z apostolsko stolico.

Pozneje je pošiljala apostolska stolica sama misijonarje k nekrščanskim rodovom. Da bi olajšala zvezo daleč ležečih pokrajin s središčem Cerkve, je oddala gotovim škofom in nadškofom oblast, odločati v njenem imenu. Ti odposlanci so se imenovali apostolski vikarji.

Slednjič se je ustanovila kongregacija propagande (1622). Najprej se je zadovoljila pošiljati misijonarje v jutrove dežele, ki so vsled od portugalskega kralja prej dostavljenih papeževih pisem dobivali sodno oblast od patrijarha v Goi. Leta 1658. so razdelili Kitajsko v tri apostolske vikariate in ji dali dva škofa, msgr. Palluja in msgr. de la Motte-Lamberta, iz družbe inozemskih misijonov v Parizu, ki je bila ravnokar od njih ustanovljena. In to gibanje je imelo ostati.

Ker imajo apostolski vikarji izpolnjevati posebno nalogo in morajo ostati v deželah, kamor jih pošlje papež, dobijo škofovsko čast in večkrat naslov kake cerkve, ki je svojčas padla v roke nevernikov. Zato se imenujejo zdaj „titularni“ škofje; prej so se imenovali „in partibus infidelium“. Papež razpolaga s 477 takimi nadškofovskimi in škofovskimi titularnimi sedeži; skoro vsi ležijo na turški zemlji (Evropa, Azija in Afrika). Ti sedeži so zdaj pod oblastjo drugega škofa, nadškofa ali patrijarha, in titularnim škofom je prepovedano tam stolovati.

Naloga apostolskih vikarjev obstoji v tem, da apostolsko vero na njim v oskrbo izročenih krajih varujejo in pospešujejo. Brez tehtnega vzroka ne smejo zapustiti svojega okraja, in čeprav so dolžni osebno obiskovati grobove apostolov ali pa po namestnikih, vendar ne smejo brez dovoljenja prefekta propagande potovati v Rim. Od tega so naravnost odvisni in mu morajo pošiljati poročila o stanju svojih misijonov po v ta namen sestavljeni vprašalni poli.

Apostolski vikarji se imenujejo po „breve“ in dobijo na predlaganje propagande od papeža škofovski naslov. Kot škofje imajo vso oblast in privilegije, ki odgovarjajo škofovskemu značaju. Vendar njihova moč ni kakor škofijskih škofov (tako n. pr. ne morejo imenovati kapiteljna ali pravega generalnega vikarja), imajo pa svoje pravice, ki odgovarjajo potrebam njihovega misijona. Glavni razloček med obojimi pa je v tem, da ima škofijski škof v svoji škofiji direktno oblast, apostolski vikar pa v svojem vikariatu delegirano oblast.

Ce se v kakem misijonskem okraju lahko računi na redno rastoč razvoj verske organizacije z domačo duhovščino, postavi rimska stolica tam katoliško hierarhijo, pa jo pusti še pod sodno oblastjo propagande. V tem slučaju dobijo apostolski vikariati značaj škofij, kar se je zgodilo v teku 19. stoletja v Združenih državah, v Kanadi, na Angleškem in celo v Indiji in Japanu.

Donesek h katehistovskemu vprašanju.

(Piše P. Klaeyle, O. M. I.)

Usojam si Vam poslati donesek k temu tako važnemu katehistovskemu vprašanju. Bilo bi mi zelo ljubo, ako bi mu dali prostorček v „Odmevu“. Slobodno lahko trdim, da je, ker se domače duhovščine še ne bo dalo tako kmalu

vzgojiti, vzgoja katehistov najvažnejše vprašanje. Zato se pa tudi naši katehistovski šoli v Windhuku, katere sliko prilagam za „Odmev“, posveča največja skrb.

Ako bi bili tako prijazni, da bi priporočili naše mlado delo blagohotnosti Vaših čitateljev, bi bilo upati, da bi dobilo mnogo dobrotnikov. Potrebujemo jih zelo, zlasti ker je žetev to leto povsod zelo slabo izpadla. Velik del naših dozdevnih dohodkov je vsled tega samo na papirju.

Po posredovanju Družbe sv. Petra Klaverja sem dobil že ponovno darove za katehistovsko šolo v Windhuku. Zahvaljujem se Vam prav prisrčno za veliko zanimanje, ki ga imate za to tako važno delo. V misijonskih krogih se je pohvalno omenjalo, da ravno Družba sv. Petra Klaverja katehistovsko delo tako energično pospešuje in pri vsaki priliki opozarja na njega važnost.

Katehistovska šola v Windhuku je tekom prvih dveh let svojega obstoja oddala že dva katehista na druge postaje. Nikolaj in Anton še sicer nista tečaja popolnoma dovršila, a ker je bila sila, smo naredili izjemo. Nikolaj je zdaj že poldrugo leto v Grootfonteinu in pomaga patru v šoli in pri verouku. Tuintam mi piše kako malo pisemce, ne toliko raditega, ker sem prefekt, temveč ker sem ga skupno s prvimi v Uzaku l. 1907. krstil. Kajti to je pri naših domačinih sklenjena reč: pater, ki osnuje postajo, je in ostane učitelj te postaje, če jo je tudi že davno zapustil. O njem pravijo ljudje: „Kako se godi našemu patru?“ ali: „To je naš pater.“ Za naslednika to dejstvo ni vedno prijetno.

Naj tu sledi pismo, v katerem poroča katehet Nikolaj o dogodku z levom. Predstavim ga precej dobesedno, da si lahko čitatelj vsaj nekoliko predstavlja jezikovno osnovo jezika Nama. O štirih različnih mlaskalcih pri besedah, ki jim dajo različen pomen, tudi o treh višinah tonov: visoko, srednje, globoko, ki dajo istotako eni in isti besedi popolnoma drug pomen, nočem tukaj govoriti. Omenim naj le še, da se vsaka tako obrazenih besed lahko zopet izgovarja skozi nos ali pa tudi ne, tako da ima lahko ena beseda do 25 popolnoma različnih pomenov in jih tudi ima. Iz tega lahko čitatelj sklepa, da je katehist za mladega Nama-misionarja neprepelčljiva podpora kot tolmač. Nikolaj piše:

„Grootfontein, dne 8. rožnika 1911.

S strojem (železnico) so me poslali v Tsumeb, da pri-vedem seboj mezga. In jahal sem mezga ter se tako vrnil iz Tsumba v Grootfontein. In ob 2. uri sem prišel na neko farmo, ki se ji pravi Nosib, in tukaj sem odsedlal in pustil

mezga se pasti in jaz sem kuhal svojo hrano. In ob 5. uri sem žival zopet osedlal in jahal (dalje). Toda mezeg je bil

O. Arnold, O. M. I., s katehistovskimi učenci.

Hubert
Simon

Peter
Danijel

Herman

Emil

Mihael

Jakob

Oton

Ludovik
Tomaž

utrujen in nisem mogel (raditega) od brodarne prititi proč; solnce je (ravnokar) zahajalo. In na tistem potu sem (potem)

celo noč jahal, ker bi moral prihodnji večer, v torek, biti v Grootfonteinu. Že davno sem slišal, da so v onem kraju levi. Naenkrat zapazim oči leva in jaz stopim (se ustavim) in gledam tja. In ker sem dobro videl, sem skočil raz osla ter mu sledil (oslu) na zemlji (peš). In poslušal sem, in lev je prišel (bližal se), a jaz nisem ničesar slišal niti videl. Stopil sem zopet na osla in videl sem za seboj levove oči in sem zopet razjahal. Toda osel, ker je bil utrujen, ni hotel iti. Tedaj sem ga pustil in si napravil ogenj, in lev je ostal miren. Zdaj sem pustil osla na cedilu in zbežal, in ob ločitvi obeh noči (ob polnoči) sem prišel na živinsko stajo, imenovano Ub. In noge so mi bile čisto pokvarjene (ranjene) in jaz nisem mogel dalje in sem ležal (spal) tukaj. In zjutraj sem šel počasi v Grootfontein, in tri dni sem bil na nogah bolan. Patru sem vse pripovedoval, toda ta ni bil zadovoljen. A ti ne smeš tako misliti. In X. naj mi hitro pošlje uro in črnilo in malo vodno vrečo in eno odejo. Kajti svoje odeje in svoj kožuh sem pustil z oslom na cedilu in so bile zdaj ukradene. In če imajo moji ljudje tikve, naj mi jih pošljejo. Teta naj mi od tanko narezanih, če jih še niso pojedli, nekaj pošlje. In pozdravi jih od mene. Vse ljudi mi pozdravi.

Jaz sem

Nikolaj Štefan.

Pozdravljam zelo vse ljudi naše družine."

Dobri mladenič gotovo od strahu ni več prav videl. Če bi bile žareče oči levove, bi mu ne bilo treba osla pri-ganjati. Ta bi bežal sam, na vseh udih se tresoč. Vsi imajo nepopisljiv strah pred levom. Vohajo ga že v veliki oddaljenosti in jih potem ni več mogoče zadržati. Čudno je, da se tukajšnje domače živali, kakor voli, konji in mezgi, kakor tudi divje živali silno bojijo kralja puščave. In vendar ga še niso nikoli videle. —

Anton, drugi katehist, je tudi iz Uzaka. Njegovo rod-binsko ime je Geireb (šakal). Dne 5. sušca l. 1907. je priletel kot kakih 11 let star deček v misijon, čisto divji in neolikan. Učil se je prav dobro, posebno v pisanju sestavkov se je mali Šakal odlikoval s pametjo in logičnim mišljenjem. Bridke so bile za njega vedno pevske ure. Zakaj? Radi pesmi: „Lisica, ti si gos ukradla!“ Ker tukaj ni ne lisic ne gosi, se glasi ta ljubka ljudska pesem pri malih Kafrih takole: „Ša-ka-l, ti si ukradel ovco!“ Seveda so pri popevanju te pesmi vsi poredno gledali na mladega Šakala, ki je sklenil se ma-ščevati po dokončani šolski uri.

Anton je obiskoval skoro dve leti katehistovsko šolo v Windhuku, potem pa je že moral prijeti za popotno palico in se posloviti od šole. Misijonska farma Dobra je svoje delovanje razširila zadnji čas tudi na Kafre železniške postaje Brakwater, ki je oddaljena od farmerske hiše dobre pol ure. V Dobra se govori Herero-, v Brakwatu pa Nama-jezik. Iz tega je zopet razvidno, kake težave ima misijon radi različnosti jezikov. Skoro vsaka postaja, in če ima le 80 do 100 duš, ima oba rodova, Herero in Kafre, ki ne govorijo le popolnoma različnega jezika, temveč živijo tudi že desetletja v sovraštvu. Ponosni Herero, ki pa je sicer po zadnji vojni ravno tako reven kakor Kafer, smatra pod svojo častjo, klečati v isti cerkvi ob enem s Kafrom ali blatnim Damaro, kakor Hotentoti v resnici zovejo Kafre. Sčasoma bo vera tudi v tem oziru marsikaj izpremenila in je to deloma že storila, toda čitatelj vendar uvidi, kako neobhodno potrebno je sodelovanje katehista pri tej jezikovni mešanici.

Prvi pomočnik misijona v Brakwatu je bil Alojz, ki je bil nad sedem let v Nemčiji in je gospe generalni voditeljici Družbe znan. Zdaj deluje Alojz v tiskarski družbi v Windhuku, kjer so ž njim zelo zadovoljni. Z dne 11. sušca 1911. mi je poslal Alojz iz Brakwata nemško poročilo, ki se glasi v slovenščini takole:

Brakwater, 11. sušca 1911.

Prečastiti gospod o. prefekt!

Moram Vam nekaj poročati o Brakwatu.

O ljudeh in pouku.

Ljudem se do zdaj tukaj še prav dobro godi. Ženske iščejo hrane na polju in enako. Moški so dobili mnogo dela in ga še bodo dobili pri novi državni železnici. Od četrtka naprej se namreč že vršijo dela pri novi železnici. Kot delavci so prišli v prvi vrsti vojaki od železniških stavbnih kompanij. Razen teh Transkeikafri iz angleške južne Afrike in iz Osvamba. Zato je zdaj mnogo dela v Brakwatu.

Zdaj nekaj drugega. Mi vsi čakamo željno na novi Nama-katekizem. Nekateri možje postajajo že nestrpni in venomer vprašujejo: „Kdaj pride katekizem? Le črna knjiga more božjo besedo pravilno zapopasti.“

Potem uvidim tudi to, da je za krst ljudi še čas. Je še mnogo in velikih težkoč, ki se morajo prej poravnati. N. pr. predvsem mnogoženstvo in sploh vse, kar je s tem v zvezi. No, to me še toliko ne skrbi. Nisem tega rekel radi mnogoženstva in enakega, temveč radi krsta.

O pouku. Vrší se, kolikor se more reči, še prav dobro, da bi le bilo več pomožnih sredstev. Celo moški obiskujejo pridno pouk v čitanju in pisanju. Odkar je prišlo dekle Ei-mis od Wilhelmstala, je tukaj 7 šolozmožnih otrok. Rečem zopet: nimam ničesar, kar bi mi v šoli dobro služilo. Pri nas se mora v cerkvi peti tri- ali celo štiriglasno. In najboljše za poučevanje petja je harmonij. Da, prečastiti! Mi moramo kmalu imeti tak inštrument. Zelo ga potrebujemo.

Stari Ruben je rekel, ko sem ga nekoč vprašal, zakaj je šel nekoliko zgodaj od pouka proč, da je to čisto enostavno. „Jaz moram tudi imeti katekizem, da ga lahko na vseh svojih potih vzamem s seboj, da ga lahko pri vsakem štoru, na kataga se vsedem, vzamem in pogledam, kaj uči. Če kdo tako pozno kakor jaz pride od dela, mora zopet imeti katekizem, da ga predvsem prečita, ga potem dene pod zglavje, spi in na njem sanja.“ Torej, prečastiti, tako želimo in zahtevamo katekizem v Nama-jeziku.

Sicer pa gre pri pouku dobro. Šola za otroke se ob delavnikih začne ob 8. uri in traja do 11. ure. Potem je pouk zvečer od 6. do 7. ure, ali pa od pol 7. do pol 8. ure. Pozneje bo gotovo drugače. Potem pridejo možje, kadar pač imajo čas in kadar gredo od dela. Samo za mlade žene še ni preskrbljeno, ker še nimamo dovolj šolskih reči.

In h koncu svojega poročila bi rad imel za otroke do meseca junija 6 do 7 nemških sv. pisem in ta mesec 3 do 4 sv. pisem v Nama-jeziku. In potem hočem zdaj skončati svoja poročila. Blagovolite, prečastiti o. prefekt, teh par vrstic z blagohotnostjo čitati in jih preudariti.

Vaš hvaležni katehist

Alojz || Keibeb.

Zapisnik.

Brata Pavel in Fric se prepirata — starejši je Pavel in mlajši Fric. Prepír je nastal radi njune sestre z imenom Ei-mis, ki pa zdaj ni tukaj na brodnici in menda tudi ne bo prišla. Mati teh treh otrok je Garizes in je prejšnja žena Rubenova. Smoter sestanka naj bi bil, da skleneta oba brata zopet mir in da prosi mlajši odpusčanja.

Imena oseb, ki bodo govorile, so: 1. Ruben. 2. Pavel (če bo mogel priti). 3. Garizes, mati od 2 in 4. 4. Fric.

Alojzij || Keibeb, učitelj.

B'water-Döbra, 22. listopada 1911.

Iz teh vrst je razvidno, da zna domačin tudi misliti. Vsem tistim, ki bi imeli kaj pisati o poglavju: „Zmožnost

izobrazbe zamorcev", priporočamo to pismo. Toda za katehistovski poklic tudi niso vsi zmožni in tako je Alojzija na Brakwatu nadomestil Anton.

Anton je zmožen, kakor mnogi njegovega rodu, razen svojega materinega jezika, Nama, tudi jezika Herero. Do ustanovitve nemškega gospodstva, celo do velikega upora l. 1904., so bili Kafi takorekoč sužnji Hererov in so se na ta način naučili jezika svojih zatiralcev. Tako je bilo tudi z Antonom. Na gori Water je bil rojen kot suženj Hererov in je živel do l. 1907. zelo revno. Pri uporih Hererov je bil, kakor mnogo domačinov, od svojih staršev in sorodnikov ločen in jih je zopet našel šele l. 1907. v Uzaku.¹

Preč. o rektor v Döbri je s svojim mladim katehistom zelo zadovoljen. Posebno hvali njegovo neizrekljivo potrpežljivost, s katero poučuje otroke abc in stare babice katekizem. En in isti odgovor se pove po dvajsetkrat zaporedoma in po kratkem odmoru se začne zopet iznova. Zvečer po verouku tolmači patrova izvajanja; isto se vrši ob nedeljah pri pridigi. Samoumevno se pravi katehist ne zadovolji samo s tem, da raztolmači besede duhovnikov. Iz enega stavka jih naredi štiri do pet, z drugimi besedami: mnogo mu je na tem, da kaj lastnega sam predava. Ščasoma bo Anton patru gotovo mnogo koristil. On je resne narave in se odlikuje po veliki vedoželjnosti. Igranja na harmonij se je sam naučil in zna zdaj pri službi božji že štiriglasne pesmi spremljati. To pomeni za katehista vrhunec slave na zunaj.

Leta 1909. sem shranil v Uzaku šolski sestavek v jeziku Nama takrat 14 letnega Antona, ki naj tu sledi v dobesedni prestavi. Original je pisan zelo lepo in brez napak. Takrat je Anton ravno dve leti obiskoval šolo.

Usakos, 4. malega travna 1909.

Moj ljubi Avgust!²

Zelo dobro se mi godi, moj ljubi brat. Toda jaz ne vem, če se tebi dobro godi. In jaz ti pišem.

V Uzaku je mnogo deževalo. Vsled tega je zdaj mnogo ljudi bolnih na mrzlici.

¹ Na katoliškem misijonu v Windhuku se nahaja hererska deklica, ki je bila odkazana l. 1905. misijonu kot sirota in ki je našla svojo mater šele l. 1911. Podobno se je v zadnjih letih stokrat dogodilo. Vlada se trudi, da bi spravila družine, ki jih je vojna razpršila, zopet skupaj.

² Prejšnji šolski tovariš Antonov, nastavljen v Windhuku na cesarskem poštnem uradu.

Mi vsi spimo zdaj pri svojih sorodnikih na brodnici, in le malo dečkov, ki nimajo svojih sorodnikov, spi na brodnici patrovi. In mnogo otrok dela po šoli pri belih, kjer dobijo hrano in denar. Franc z veliko glavo je tudi v službi.

Madalena, žena Huri-doeba, in še ena druga ženska, ki je pa ti ne poznaš, sta dobili otroka. Jutri po sv. maši se vrši sv. krst.

Sto ljudi gre zdaj v našo cerkev. In jaz dobro pojem drugi glas. Kdaj nas prideš obiskat?

Z velikim pozdravom sem

Anton | Geireta (Šakal jaz).

Z dne 17. kimovca 1909. mi je pisal Anton v Windhuk:

Moj ljubi učitelj!

Nimam (pravzaprav) nič reči, a vendar ti pišem, moj ljubi učitelj.

Nam vsem se prav dobro godi v Uzaku. Cerkevni stolp je lepo zidan, a zvon še ni obešen. Vendar pa velečastiti o. Jacobi pridno dela. Sestra ima zato šolo.

Friderik pomaga patru pri delu. Velik pozdrav h koncu.

Jaz sem

Antonta (Anton jaz).

Pri zadnjem pismu izgleda konfrontacija slovenskega in originalnega pisma tako-le:

!Usa-! khos, 17. 9. 1909.

Ti | namsa || kha- || kha-aotse!

Moj ljubi učitelj! (pravzaprav vrl vzpodbujevatelj.)

Mi- xuē ta gye u-ha tama ha, xawe ta gyera xoaba
Predmeta za govorjenje jaz tukaj nimam, toda jaz tukaj pišem
tsi, ti | namsa || kha- || kha-aotse.

tebi, moj ljubi učitelj.

Sida gye geise! gaise ha, !Usa--! khos ei. Torms gye

Mi tukaj zelo dobri smo, Uzaku v. Stolp tukaj
geise esase gye nuwihe, xawe glokis gye torms! na ganube
zelo lepo je zidan, ampak zvon tukaj stolp v še
gahe tama ha. Xawe Pater Jakobib gye geise ra sisen tsis
obešen ni. Toda pater Jakob tukaj zelo dela in
gye Swestersa sxola ra di. Tsi Friedrib gye || kha || kha-
ona sestra šolo dela. In Friderik tukaj učitelju
aoba ra sisen hui. Gei tawetes unis ei. Tita gye Antonta.
delati pomaga. Velik pozdrav koncu na. Jaz sem Anton jaz.

Naj bi te vrste pripomogle k temu, da vzbudijo zanimanje za tako važno katehistovsko delo. Vsakdo, ki pri njem sodeluje, pomaga položiti temelj, na katerem bodo desetletja naprej zidala.

(Konec prihodnjič.)

Cerkvena slavnost v čast sv. Petru Klaverju.

Kakor že dve leti, tako je tudi letos **Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani** slovesno praznovala god svojega patrona sv. Petra Klaverja, apostola zamorcev. Zopet je imel slavnostni govor prečastiti gospod **pater Valerijan** iz nemškega viteškega reda, neutrudljivi pospeševatelj naše Družbe, in sicer dne 20. vinotoka v križanski cerkvi.

Priobčimo le nekaj glavnih misli, katere nam je podal prečastiti govornik pri prelepem govoru, da tudi oni, ki niso bili navzoči, spoznajo velevažen pomen delovanja za misijone.

Kot prijatelji misijonskega delovanja smo se danes zbrali, da se ozremo, ali se naše število množi ali manjša, zanimanje raste ali pojema, in da si medsebojno obljubimo, da hočemo vse svoje moči posvetiti v procvit misijonov. Danes je dokaj pomenljiv dan, praznik posvečevanja cerkvâ, spomin, da si je Bog dal iz kamnov sezidati svoje bivališče, tu se ljudstvo zbira v hiši svojega Očeta in vsi verniki pobožno kličejo: „Oče naš, ki si v nebesih!“

Na nekem listku je bila natisnjena Gospodova molitev, a posamezne prošnje so bile tako popravljene, da se je bralo: „Oče moj, ki si v nebesih, daj mi moj vsakdanji kruh, reši me hudega“ itd. Tako naj bi tudi vsi oni molili očenaš, kateri nimajo nobenega zmisla za misijone. Hočemo danes premisliti očenaš in misijone ter dognati, v koliko smo mi umevali v tem duhu Gospodovo molitev.

Ljubi Zveličar je videl našo kratkovidnost in vedel, da bi nam ne prišlo na misel v apostolskem duhu za ves svet moliti, zato nam je on tako ukazal moliti: Oče naš, ki si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime, pridi k nam tvoje kraljestvo itd.

Premislimo torej posamezne prošnje očenaša.

„Posvečeno bodi tvoje ime, pridi k nam tvoje kraljestvo, zgodi se tvoja volja.“ Ne samo mi naj Bogu čast dajemo, temveč vsi, ki so ustvarjeni po njegovi podobi. Kaj je volja božja? Naše posvečenje, z bogoljubnim, čednostnim življenjem. To je tudi prva, zadnja in glavna naloga misijonskega delovanja. Jezus nas je učil na prvem mestu za misijone moliti in delovati, ko je svojega Očeta prosil: „Zgodi se tvoja volja.“ Ali smo mi kdaj pri molitvi na to mislili? Če ne, potem očenaša ne poznamo in ga ne vemo prav moliti.

„Daj nam danes naš vsakdanji kruh.“ Tu prosimo za vse, kar potrebujemo za dušno in telesno življenje. Kadar gredo misijonarji med pogane oznanjevat sv. vero, se morajo tem najprej prijateljsko prikupiti; to je predpogoj, drugače ne dosežejo veliko. Misijonar nauči pogane, ki ne poznajo najnižje stopnje omike, nimajo bivališča in oblek, kako si morejo preskrbeti vsakdanjega kruha, prinesiti jim mora omiko. To pa je nemogoče brez naše podpore in molitve. Dušna hrana pa je kruh, ki je prišel iz nebes, presv. Rešnje Telo. Na evharističnem kongresu je tudi govoril afriški škof Geyer in opozarjal, kakšen pomen ima vsakdanje sv. obhajilo tudi za misijone. Njegova škofija je približno trikrat toliko kot naše avstrijsko cesarstvo. Nešteti v njegovih krajih prestopijo k turški veri, a ne da bi bili poučeni, le iz človeške časti, ker menijo, da so potem nekaj več kot drugi ubogi pogani. Ako bi posvetila tem ljudem luč naše svete vere in bi se zavedali, da ima človek dušo, katero hoče Jezus hraniti s svojim Telesom, gotovo bi trumoma prihiteli k naši katoliški Cerkvi in bi jim bilo sv. obhajilo največji ponos. Zato je umestno med drugimi sadovi, ako imamo ljubezen do presv. Rešnjega Telesa, da se potrudimo in žrtvujemo vse svoje moči, da bodo tudi pogani deležni te milosti.

„Odpusti nam naše dolge, ne pelji nas v skušnjava, temveč reši nas vsega hudega.“ Kaj nam odpusti? Greh, reši nas skušnjave, nasledka greha. Ko prosimo, odpusti nam naše dolge, imamo pred očmi ves svet. Ako se ozremo na one milijone poganov in odpremo to dolžno knjigo, izvirni greh in vsi nasledki greha, potem vidimo tudi, da prokletstvo božje v veliko večji meri tare one rodove kot nas. Misijonska poročila nam pripovedujejo o grozni lakoti, boleznih in drugem. Mi imamo sredstva, da zadostujemo pravici božji že tu, poslužujemo se lahko sv. zakramentov, sv. maše, imamo molitve in odpustke, tega vsega oni reveži nimajo. Gotovo daje Bog tudi poganom toliko milosti, da lahko pridejo k spoznanju, da je le en Bog in da je on pravični Sodnik. Ako to spoznajo in obžalujejo svoje pregrehe, potem jih ta pot pelje v zveličanje. A to pot najdejo le odrasli, razumni, kaj pa otroci? To je skrivnost božja. Če bomo enkrat mi eno obžalovali, bomo to, da smo premalo storili, da bi jim pomagali k spoznanju božjemu. Kdor ima živo vero, temu narekuje vest, da mora kaj storiti za svete misijone. Podpirajmo torej Družbo sv. Petra Klaverja, katere namen je razširjanje kraljestva božjega in reševanje zamorskih duš. Kako uspešno ona deluje, nam kaže zadnje letno poročilo. Leta 1911. se je razdelilo afriškim misijonom 282.000 kron in poslalo cerkvene oprave, paramentov in drugih predmetov v vrednosti 19.900 kron. Glavna voditeljica Družbe, grofica Ledóchowska,

je pri evharističnem kongresu izjavila, da bi bilo mogoče trikrat toliko storiti, ko bi se širši krogi zanimali za misijonsko delovanje. Skusimo si torej prizadevati, da bi se širilo zanimanje za to. Pripomočki k temu so: 1. Glavna stvar je molitev, od tega ni samo nekaj, temveč vse odvisno. Ne nehajmo moliti: „Posvečeno bodi tvoje ime, pridi k nam tvoje kraljestvo, zgodi se tvoja volja.“ Kako srečni mi, ako bi vsaj eni duši naklonili to milost, da bi spoznala svojega Očeta v nebesih! 2. Miloščina. Podpirajmo Družbo z milodari, kolikor premoremo. Če pa sami ne moremo, prosimo druge za prispevke in jih nabirajmo. 3. Skušajmo pridobiti ljudi, ki bodo vneti za misijone. Poučimo jih, potem naj bi širili zanimanje z besedo in s tiskom. Naj bi bili vsi naročeni na „Odmev iz Afrike“. Dajmo list drugim brati, tudi otrokom, morda bode to kal za misijonski poklic.

Razvidimo, da nam je lahko kaj pomagati, torej storimo, kar je v naših močeh. Ogrelimo se zopet za plemeniti namen Klaverjeve družbe. V tistem duhu, kakor nas je Jezus učil, oživimo dobre sklepe, obnovimo v nas misijonskega duha in molimo od sedaj vedno v tem duhu prelepo Gospodovo molitev — očenaš.

Kasoro,

mali katehumen, ki izpolnjuje nauke evangelija, ne da bi jih poznal.

Pripoveduje o. Joire iz reda Belih očetov.

Od obrežja velikega Albertovega jezera jo je prilomil nekega lepega jutra Kasoro k nam. Brez žalovanja je zapustil svojo domačo vas Kitumba, svojega očeta, svojo teto in svoje male, židano volnate koze. Bil je šele devet, k večjemu deset let star, pa ker je bil zveržen in slab, bi mu bili komaj pet let prisodili. Katehist ga je pripeljal k nam. Vprašali smo ga, odkod da pride in kaj ga je dovedlo sem.

Napol boječe je pogledal kvišku v belega duhovnika in je izkušal s svojimi malimi ročicami redki kozji kožuh kar najboljše uravnati.

„Oče, prihajam od velikega jezera; katehist me je prinesel sem, ker pot je tako dolga!“

„Potem si zelo truden, moj malček?“

„Seve, oče, pa — če bi ti vedel — jaz sem tako srečen, da sem tukaj.“

„Kaj pa te tako osrečuje, otrok moj?“

„Da, da — moja teta ni hotela —“

„Česa ni hotela tvoja teta?“

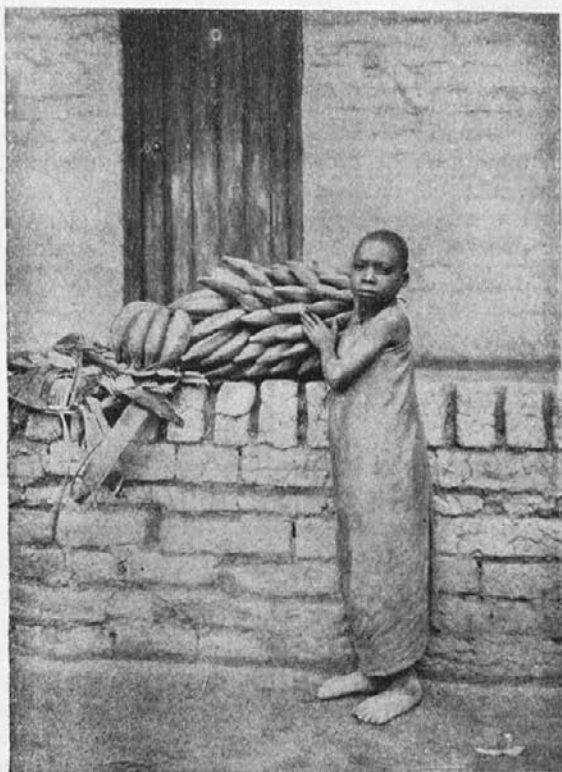
„Ni hotela me pustiti in sem vendar šel. Letel sem, letel, da mi ni mogla slediti.“

„In zakaj si zapustil svojo teto, otrok? Ali ti ni dala mméré (t. j. živeža)?“

„Pač!“

„Ali te je morebiti tepla?“

„Ne, dobra je bila; pa glej, ni me hotela pustiti, da grem.“

Kasoro. (Resnična podoba.)

„Ali se je bala, da bi te znali levi požreti?“

„O, ne zato — ampak ker ne ljubi ljubega Boga in mi je rekla: „Če greš k belim, boš tam umrl!“

„Kasoro, ali zelo ljubiš ljubega Boga?“

„Zelo, oče, kakor vidiš, sem pustil svojo vas, svojo teto in svoje koze.“

„Znaš moliti?“

„Znam, in hotel sem teto učiti, pa ni hotela besed ponoviti. Če bi bila hotela, bi jih znala ravno tako dobro kakor jaz, ker pravil sem ji molitve vsak dan na prosenem polju. Pa rekla mi je: „Pusti me pri miru, ti me motiš pri delu!“ Vidiš, oče, ona služi „lubarom“ (t. j. vragom) in zato ne more služiti Bogu!“

Kakor nam je katehist poročal, je bil naš mladi Kasoro eden njegovih prvih poslušalcev. Potem ko je bil meseca svečana l. 1909. poslan v ta še neobdelani kot našega neizmernega apostolskega polja, je bil izkusil, kakor vsi naši ljubi domači pomočniki, težkoče prvega nastopa in se je boječe vprašal, kdaj in odkod bodo prišli njegovi prvi učenci dobre volje. Tu se je razodel ljubi Bog, kakor povsod, najprej ponižnim. Kasoro je spadal k tem srečnim. Kakor pri vseh malih poganih njegove starosti, so naravne zmožnosti pripomogle, da je začel razmišljati o rečeh tega sveta. Nekoga dne mu je prišla dobra misel, da niti njegov oče, niti mati, tudi če bi jih bili vsi čarovniki dežele podpirali, niso mogli narediti lepega jezera, ne velikega solnca, ne skal, ki so bile tako visoke, da so segale do neba in na katerih njegove koze tako urno plezajo. In potem je zadnjič prišel mlad mož v vas. Znal je tudi brati in je poganom pripovedoval, da še veliko ve, o čemer se jim niti ne sanja. Rekel je, da je ljubi Bog vse naredil: nebo z njegovimi zvezdami, zemljo, jezero s trstičjem in celo velike živali, ki so notri in pred katerimi imajo ribiči tak strah. Ker je ta mladi mož (katehist) tako rad imel otroke, ga je šel Kasoro obiskat in to, kar je slišal o ljubem Bogu, ga je tako zanimalo, da je še večkrat šel k njemu. Tako se je naučil molitvic in besed neke rdeče knjižice, ki jo je imel njegov novi učitelj. Kasoro je zdaj vedel, da je ljubi Bog ustvaril ljudi, da ga spoznavajo, ljubijo in mu služijo; da je poslal svojega Sina na svet, da nas reši hudega duha, in da se tisti, ki so krščeni, imenujejo otroci božji. Hotel je torej tudi biti krščen in ker mu njegova teta ni pustila oditi, se je bil ločil od nje, ker Bog je boljši in bogatejši in če bi moral umreti, bi, kakor se mu je bilo reklo, umrl pri belih duhovnikih, ki so dobri in ki so prišli, da pokažejo malim zamorčkom pot v nebesa. Tako je mislil Kasoro. — Ljubi Bog nam ga je poslal, to je bilo jasno. Vzeli smo torej dečka v naše malo semenišče in Gospod, ki nam ga je zaupal, bo skrbel, da bomo z vsem potrebnim preskrbljeni, da moremo dobremu otroku dati skrbno vzgojo. Naši dobrotniki se bodo veselili, če slišijo, da varovanec vstraja in je vreden mojstra, katerega zvesti učenec hoče postati. Razumel je, ne da bi jo poznal, tisto

besedo evangelija: „Tisti, ki položi roko na plug in nazaj gleda, ni mene vreden.“ Kasoro je prišel v Bujunji; hotel je tja, čeprav je vedel, da bo trpel marsikatero pomanjkanje; mi zares le najpotrebnejše lahko damo našim ljubim otrokom. Ni mu žal: ne za velikim modrim jezerom, v katerem se zrcali solnce, ne za teto, ki mu je dala vse, kar je hotel, ne za svojimi židano-voljnatiimi kozicami, katerih spretno noge so kljubovale velikim pečinam, ki so segale do neba. Kmalu bo tudi on apostol. Ne ve sicer veliko, pa — zaklad le ima in Kasoro ga hoče v svoji velikosrčnosti deliti. Kako se je prej trudil, da bi vtisnil molitve staremu, slabemu spominu svoje tete, ki pripravljajo pot katekizmu! Zdaj se hoče odškodovati za to s tem, da skrbno poučuje tovariše svoje starosti. Ljubi Bog je povrnil velikosrčnost svojega izvoljenca, poslal nam je enega njegovih bratov, ki je moral težave premagati in za katerega bomo že še našli kak prostorček v naši šoli.

Sklenemo to kratko poročilo in naznanimo le še to, da našemu ljubemu otroku, kateremu so njegovi zagrozili, da bo pri belih umrl, ne gre prav dobro z zdravjem. Grozna rana na nogi mu ne pusti gibati se, pa imamo vzrok upati, da naša od Boga blagoslovljena skrb zmaga to bolezen. Med tem se bliža Kasoro svetemu krstu, počasneje kakor si želi; toda čisto vdan v voljo božjo, ki mu je nad vse. Upamo, da ga v enem letu lahko pripustimo k svetemu krstu; to je v naših pravilih določeni čas poizkušnje. Potem bo dobil ime svojega dobrotnika, za katerega bo poleg svojih malih molitvic daroval tudi zasluženje svojih premaganih izkušenj.

Priložili smo temu pismu podobo ljubega malega katehuma, ki iskreno želi biti krščen „Henrik Anton“.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca prosinca.

Dne 6. prosinca na praznik sv. Treh kraljev.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Za katehiste: Kostanjevec M. 3 K.

Za kruh sv. Antona: Pikec M. nabrala v tobačni tovarni 7 K, N. N. 1 K, Jenčič J. 5 K, Dolinšek V. 4 K, N. N. 5 K, Marinko M. 1 K, Simon M. 40 v, Krašovec M. 1 K, Novak J. 1 K, Gorenc M. 2 K, Stih F. 1 K 20 v, Jelenc A. 20 v, Zadnik F. 40 v, Tratar J. 20 v, Starina L. 20 v, Kobal F. 50 v, Repovš J. 1 K, Lindič F. 10 v, Lindič Fr. 1 K, Rozman M. 1 K 20 v, Koritnik A. 50 v, N. N. 2 K, preč. g. župnik Zalokar 1 K, Štrovs I. 2 K, Hofmann M. 1 K, Gradišnik M. v zahvalo 4 K, Hrvat U. 1 K, po nabiralniku 26 v, Trobina H. 2 K.

Za Klaverjev vinar: Petriček 48 v, Simon M. 60 v, Koren A. in J. 1 K 20 v, Mrhar V. 60 v, nabrano v tobačni tovarni po Širca R. 26 K, Račič 12 K in Končan 8 K 68 v.

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih oseb 2 K, nabrano po: Kolar 2 K, Ravnihar M. 2 K, Nosan F. 2 K, Petrič 12 K, Kiler J. 4 K, Žitko in Krašovec 4 K, Rozman M. 5 K, Koren 4 K 20 v, Mrhar V. 6 K, Miklič N. 20 K, Beranič 36 K 30 v, preč. g. P. Valerijan 19 K, Petriček 7 K, Koritnik 2 K, Hofmann 2 K, Marušič 2 K.

Za misijonsko zvezo: Pavalec M. 50 v, Rotar 5 K 8 v, Beranič 90 v, Marčič M. 50 v, Koritnik 60 v.

Podporniški prispevki: Preč. g. dekan Rogač 2 K, Vodopivec T. 3 K 50 v; Zalmanek A. 2 K, Poderžaj A. in And. 4 K.

Skupna vsota 581 K 70 vinarjev.

Poslano v predmetih: G. Mikusch: čipke in drugo, Čolnarič in Dolinar: rabljene znamke.

V molitev se priporočajo:

† Preč. g. župnik Bergant. † Preč. g. župnik Stenovc. † Jožefa Ravlen. † M. Ferlan. † Gospod Ch. Baeteman, oče preč. gosp. patra Jožefa Baeteman. † Preč. gosp. pater Vignon, prokurator misijonarjev La Salette, umrl dne 10. kimovca 1912 v Sufra. † Preč. pater Firmian Montels, ustanovitelj misijona pri Cognaguis v Francoski Gvineji, umrl po sedemdesetni bolezni dne 27. kimovca 1912 v starosti 37 let. † S. Cirila, M. L., umrla 20. rožnika v Agoue (Dahomey). † Preč. g. P. Geslinier, misijonar v Dahomey, umrl vsled pomanjkanja krvi po delavnem življenju dne 14. mal. srpana 1912. † Prečast. g. P. Pavel Frery, misijonar v Goldküste, umrl dne 23. vel. srpana 1912. † Preč. g. P. Janez Beyzym S. J., misijonar gobovcev v Madagaskarju. R. I. P.!

Srčne želje misijonarjev:

Dobro ohranjeno preprogo za misijon v Kilimandžaro. Posode za sveti krst in sveto olje (cena 15 kron). Mašne posode, blagoslovni plašč in blagoslovno perilo za različne misijone.

Važno! Dovoljujemo si priložiti poštno nakaznico (ček) vsem cenjenim naročnikom „Odmeva“, ter prosimo one, kateri naročnine za tekoče leto še niso plačali, naj bi blagovolili uporabiti priloženo nakaznico. Oni pa, ki so isto že plačali, naj blagovolijo obdržati ček, ter ga prilično uporabiti morda za kak milodar afriškim misijonom, ali za novo pridobljenega naročnika.

Ustanovne maše za Afriko.

Oni naših dobrotnikov, ki nam pošiljajo mašne ustanove, naj prav dobro pomnijo, da misijonarji od svojih črnih občin ne dobivajo nobene plače in da morajo od mašnih ustanov ne le živeti, temveč tudi pokriti stroške za sveto mašo, kakor vino, sveče, pozlatenje svetih posod, paramente, itd., ker zato ni nobenih ustanov kakor v naših katoliških deželah!

Da pa vendar ostanejo misijoni kolikor mogoče prosti dolga, morajo misijonski predniki skrbeti, da dobijo take mašne ustanove, ki stroške za sveto daritev kolikor mogoče krijejo. Treba je pa pomisliti na visoke stroške prevažanja, užitninske stroške itd., preden dojde vino, sveče in vse potrebno v misijon!

Ako smo prisiljeni sprejeti nizke mašne ustanove, se pri tem ne moremo ubraniti skrbi, ali se s takimi ustanovami misijonarjem ne naloži več dolžnosti in odgovornosti kakor pa se jim pomaga! V interesu vseh katoliških misijonarjev prosimo torej naše spoštovane čitatelje, da nam pošljejo čim najvišje in obenem čim največ mašnih ustanov, ne pod dve kroni (marki, franka) za ustanovo, če le mogoče, več.

V svrhu dobre razdelitve mašnih ustanov se je obrnila generalna voditeljica do vseh apostolskih vikarjev in prefektov v Afriki s prošnjo, naj ji naznanijo število mašnih ustanov, ki jih mesečno potrebujejo. Iz došlih odgovorov je razvidno, da bi potrebovali mesečno dobrih 800 mašnih ustanov, da bi se zadostilo njihovi potrebi v afriških misijonih!

Naša generalna voditeljica odpošle mašne ustanove vsak mesec, in sicer v roke apostolskih vikarjev in prefektov samih, kateri jih potem razdelijo med svoje misijonarje in jamčijo za njih izvršitev. Kakšna milost pa je, da se pomaga misijonarjem, ki so v sili in se borijo z bedo, da se skrbi za vino in kruh, ki se izpremenita v telo in kri Jezusa Kristusa! Kdo ne bo rad vsega storil, kar mu je mogoče, da izvršuje takorekoč očetovsko in materinsko ljubezen na misijonarju z dobro mašno ustanovo in zlasti, da ima delež na neizmernem zakladu svete mašne daritve.

Pisateljica tega je imela pobožno mater. Razentega je bila zelo varčna in je imela malo denarja, da bi vzredila veliko število svojih otrok. Kadar pa je naročila kako sveto mašo, je dala duhovniku vedno en zlat. Otrok je hotel pogosto biti modrejši nego mati in je menil: čim več svetih maš, tem več milosti bi vendar dobila mati! Dobro materino srce pa ne pozna špekulacije. Ljubezen edina je njegovo veselje in obenem plačilo! Ako torej hočemo tudi biti matere misijonarjev, dajmo polno mero, zlasti če se gre za sveto mašno daritev, in zemeljsko srebro in zlato se bo izpremenilo v zaklad dragocenih milosti za večnost!